

*„Vállalok javítást is, amit főleg a környékbeli idősek szoktak kérni.
Igyekszem olcsón dolgozni, de a kisebb munkákért még így sincs
szívem pénzt kérni”*

A BOHÓCCIPŐS CSODACIPÉSZ

MOLNÁR ERNŐ – CIPÉSZ

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A CSODACIPÉSZ

Vannak unalmasan induló napok. Esik az eső —normális, hisz november van —és nem esik jól a reggeli kávé. Bezárt a kalapos, nem találok a dobverőiről híres faesztergályost, sehol egy redőnyolajozó. Már a kocsmák sem a régiek, sehol egy karos kávéfőző, és a nagydarab, ámde kedélyes pultosnőt is felváltotta a műkőrmös melírozott. A fotós ideges. Nyoma nincs a bohóccipősnek. Pedig azt mondták, valahol van egy itt a kerületben. Szövetség utca, Barát utca. A túloldalon idős nénit sétáltat egy virgonc tacsizó.

—*Tessék mondani, hol van itt a bohóccipős?*

—Bohóccipős? Az meg ki? Van itt egy cipész, az Ernő. De nem bohóc az, bár van kinn a vitrinben néhány fura bakancs féle.

Nyomnak nem rossz, információnak kicsit kevés, de a ráncos kezek mutatta irány néhány percen belül mégis csak helyesnek bizonyul. Itt állunk egy apró kirakat előtt. Az üveg mögött ezüstszínű táncoscipő, jókora bohóclábbeli. Az ajtóban idős úr jelenik meg. Keze csupa csiriz, ruháján jókora ragasztófoltok.

— *Miben segíthetek?*

—Hát- kezdem kicsit csalódottan, hisz' az ember nem így képzei el a csodacipészt, —A szakmájáról kérdezném, ha van egy kis ideje. —mondom kicsit még mindig bátoratlanul. A mester beinvitál a boltba, aztán egy rozoga lép-csön keresztül levisz szuterénműhelyébe, leül, cigarettára gyújt.

M
O
L
N
Á
R

E
R
N
Ő

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A CSODACIPÉSZ

— *Mióta foglalkozik cipészettel?*

— Hatvanötben szakmunkásként kezdtem egy kisiparosnál. Aztán nem sokkal ezután elszerződtem a Nemzeti Színházhoz. Valahogy vonzott a színház csillogása, na meg persze a kihívás. Akkoriban különleges cipőket csak a színpadon viseltek. Az egyszerű emberek azt hordták, amit az áruházakban kaptak, nem volt ilyen nagy a választék cipőkből, mint ma.

Hallgatom Molnár Ernőt, szememmel keresem tekintetét, de néhány pillanatra elragad a kíváncsiság. Szememmel gyorsan körbefutom a boltot. Csizmák, bakancsok, ezüst topánkák, kicsit úgy érzem magam, mintha most is a Nemzeti műhelyében ülnék, s bármely pillanatban betoppánhat Sinkovits művész úr.

— *Körbenéztem, s úgy tűnik nem szakadt el a „világot jelentő deszkáktól”.*

— Tizenkét évet nem lehet csak úgy kitörölni az ember életéből. Ennyit dolgoztam színházban, és jól látja ma is dolgozom színpadra. De ez már nem ugyanaz. Régen még volt becsülete a díszletezőnek, a világosítóknak, és a jelmezeseznek. Egy-egy premier után a színészek, és a rendező az egész műszaknak megköszönte a munkát. Még az olyan neves művészek is alázattal álltak hozzá a munkánkhoz, mint Agárdi Gábor, vagy Raksányi Gellért. Ha egy színész megkapott egy új cipőt, figyelt arra, hogy megszokja, megtanulja viselni.

— *Csupa nagy név. Van esetleg valami kis története nagy színészek cipőiről?*

— Volt régen egy darab. Munkaszolgálatosokról szólt, és megcsináltam hozzá a korhű cipőket. Ahogy kell, fatalp, és nyersbőr felsőrész. Borzasztóan kényelmetlenek voltak. Egy nappal a bemutató előtt készültünk el a munká-

M
O
L
N
Á
R

E
R
N
Ő

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A CSODACIPÉSZ

val, és a Raksányi Gellért aki a darab egyik főszereplője volt, hogy megszokja a cipőt, egész nap abban mászkált, ráadásul este valamilyen díjátadó ceremóniára kellett mennie. Persze oda is ebben a cipőben ment. Utólag mesélte, hogy nagyon megbámulták az emberek, ahogy elegáns öltönyben és rozoga fatalpú cipőben végig ment az utcán.

— *Ma már nem így megy?*

— A mai színészeket már nem érdekli a művészet, csak a hírnév, meg a gázsí. Manapság, ha egy kezdő színésznőcske megkap egy főszerepet, akkor rögtön elkezd primadonnáskodni. „Ez itt nyom, ott szúr, ez a masni nem tetszik, ez a csat rossz helyen van.” Sajnos a mai színészek azt hiszik, hogy körülöttük forog a világ. Volt olyan cipő, amit a „művészsúr” ötször küldött vissza, mert magasnak érezte a sarkát. Mondtam neki, hogy ha a két centis sarokból leveszek, akkor felfelé fog állni cipő orra, mint egy bohóccipőnek, a válasz annyi volt, hogy nem érdekli.

— *Apropó bohóccipő láttam a kirakatban olyat is.*

— Mindenféle cipőt készítek, ami színpadra kell. Vállalok a jelmezcipőkön kívül tánccipőket, szteppcipőt, néptáncos csizmákat, artista és bohóccipőt.

— *A bohóc nem artista?*

— De, csak az ő lábbelijének többet kell tudnia, mint a többi artistáénak. A bohócok ugyanúgy felmásznak a trapézra, ugrálnak gumiasztalon, végig szédelegnek a kötél táncos kötelén, mint a „profik”, tehát az ő cipőiknek

M
O
L
N
Á
R

E
R
N
Ő

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A CSODACIPÉSZ

is olyannak kell lennie, amiben kényelmesen és biztonságosan tudnak dolgozni, de eközben még mókás is kell legyen, színes meg nagyorrú.

— *Eddig főleg színpadról beszéltünk, utcára nem is dolgozik?*

— Dehogynem. Csinálok utcai cipőket is, bár arra manapság egyre kisebb az igény, meg nagyon drága a kézzel készült termék. Az utóbbi években mindenek megszaladt az ára, egy kaptafa ezer forintból felment nyolcezerre, a bőr meg aminek régen háromezer volt kilója, az most szintén háromezer, csak négyzetméterenként. Persze emiatt nekem is emelnem kellett, és kevesen tudnak kifizetni negyven és hatvanezer forint közti összeget egy pár cipőért.

— *Kik szoktak önnél utcai cipőt rendelni?*

— Nagyon változatos a kör. Járnak hozzám hagyományőrzők, transzvesztiták, és sportolók. Vállalok javítást is, amit főleg a környékbeli idősök szoktak kérni. Igyekszem olcsón dolgozni, de a kisebb munkákért még így sincs szívem pénzt kérni.

— *Transzvesztitát mondott?*

— Igen. Ne lepődjön meg, hiszen hétköznapi cipőboltban nem lehet negyvenötös méretű magas sarkú körömcipőt kapni. Azt csak csináltatni lehet. Nekem egészen negyvennyolcas méretig van sámfám női fazonokhoz is.

M
O
L
N
Á
R

E
R
N
Ő

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A CSODACIPÉSZ

— *Hogyan tovább?*

— Jövőre el szeretnék menni nyugdíjba. Most ugyan jelentkeztem állandó szállítónak az etyeki filmgyárhoz, de ott sem dőlt el még semmi. Ha esetleg megkapom a szerződést, azt még szívesen csinálom majd nyugdíj mellet is. A boltot meg átveszi az egyik volt tanulóm, nagyon derék fiú, szépen dolgozik.

Halk csengőszó hallatszik a boltból, a mester felpattan az öreg stokiról, eltolja az útból a csokorban lógó több tucatnyi sámfát, és felsiet. Még egyszer körbe nézek a műhelyben, a bőrdarabok, kések, fa és réz szegek birodalmában, majd követem a mestert. A bejáratnál, idős nénike ácsorog türelmesen kezében két öreg kopott téli cipő. Sarkaltatna. Molnár úr megnézi a két cipőt, avatott szeme végig fut a talpakon, majd közli, hogy a barnát ingyen megsarkalja, a feketén a talpat is le kell cserélni, így azért ötszáz forintot kér. A néni megszeppent mosollyal tiltakozna, hogy ez túl kevés, de cipész már írja is az elismervényt a javításról. Csendesen elköszönünk. Az ajtó halkán csukódik be mögöttem. bent a bohóccipős még sokáig beszélget a nénivel. kint megint esik, de nyugodtak vagyunk, mégis megtaláltuk a „csodacipészt”.

M
O
L
N
Á
R

E
R
N
Ő